

Sygn. akt I A Ca 590/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Dobrowolski
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SA Irena Ejsmont - Wiszowata (spr.)
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji **powoda**

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 19 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 150/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I i II i:

a) **zasądza od pozwanego T. K. na rzecz powoda (...)w W. kwotę 173.473,21 (sto siedemdziesiąt trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt trzy i 21/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;**

b) **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.200 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.400 złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...)wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. kwoty 173.473,2 zł (w tym należność główna: 136.090,96 zł, odsetki umowne: 16.186,85 zł naliczone od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie: 21.195,40 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umów kredytu nr (...) z 12.07.2012 r. i nr (...) z 21.03.2011 r. – zawartych przez pozwanego z (...) Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, a egzekucja z bankowych tytułów egzekucyjnych okazała się bezskuteczna. Powód wyjaśnił dalej, że: (...)został połączony (przeniesienie całego majątku spółki) z (...) (spółka przejmująca), a ta zmieniła firmę na (...)i 31.08.2015 r. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) sp. z o.o. s.k. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu kredytów i pożyczek. Tego samego dnia(...)przeniósł swoje prawa i obowiązki komandytariusza na (...) sp. z o.o. s.k.a. W dniu 7.09.2015 r. wspólnicy (...) sp. z o.o. s.k. wyrazili zgodę na wycofanie przez (...) sp. z o.o. s.k.a. opisanego wyżej wkładu niepieniężnego. W dniu 25.09.2015 r. (...) sp. z o.o. s.k.a. zbyła wierzytelności na rzecz powoda.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew. Na rozprawie żądał oddalenia powództwa w całości. Zarzucił powodowi, że egzekucja banku mogła być z powodzeniem skierowana do samochodów i że bank nie powinien był przelewać wierzytelności.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w punkcie I oddalił powództwo, w punkcie II oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Pozwany zawarł z (...)umowę kredytu nr (...) z 12.07.2012 r. na kwotę 36.000 zł z sumą odsetek 10.833,32 zł na 48 miesięcy oraz umowę kredytu nr (...) z 21.03.2011 r. na kwotę 148.663,10 zł z sumą odsetek 87.489,61 zł na 60 miesięcy. Egzekucja z bankowego tytułu egzekucyjnego (...), wydanego na kwotę 34.544,47 zł na dzień 19.11.2014 r. na podstawie pierwszej z ww. umów okazała się bezskuteczna i została umorzona. Jako sumę egzekucji na 8.12.2015 r. wskazano kwotę 36.940,22 zł. Egzekucja z bankowego tytułu egzekucyjnego (...), wydanego na kwotę 123.994,06 zł na dzień 20.10.2014 r. na podstawie drugiej z ww. umów, okazała się bezskuteczna i została umorzona. Jako sumę egzekucji na 8.12.2015 r. wskazano kwotę 133.208,09 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że powstanie długów z obu umów przedstawionych przez powoda nie budzi żadnych wątpliwości, ponieważ zostało wprost przyznane przez pozwanego i jest poparte odpisami umów. Również wysokość długów wobec banku na dzień umorzenia postępowań egzekucyjnych nie budzi zastrzeżeń – wynika z dokumentów urzędowych, jakimi są prawomocne postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji. Daje to sumę 170.148,31 zł. W pozostałej części skapitalizowane przez powoda odsetki (do sumy 173.473,21 zł) Sąd uznał za niewykazane.

W ocenie Sądu, powód pozostawał w błędnym przekonaniu, że dołączony do pozwu (k. 58-59) wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z 22.02.2016 r. stanowi samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Sąd wskazał, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 roku (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz.900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Sąd wywiódł, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności

i z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 §1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie

lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd pierwszej instancji uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności po stronie funduszu, ani dowodu jej wysokości. Co do wysokości – ponieważ opisane tam odsetki nie zostały wyjaśnione sposobem ich obliczenia (okresami i stawkami), co do istnienia zaś wierzytelności po stronie funduszu – ponieważ w procesie cywilnym ciąg przeniesień wierzytelności powinien być wykazany ciągiem właściwych dokumentów stwierdzających czynności prawne rodzące skutek przelewu lub innego przeniesienia wierzytelności. W ocenie Sądu za wykazane w tej kwestii można uznać jedynie to, że (...)w dniu 31.08.2015 r. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) sp. z o.o. s.k. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu kredytów i pożyczek o łącznej wartości 283.767.050,45 zł. Nie zostało zaś wykazane, że składnikami ww. pakietu wierzytelności były wierzytelności opisane w pozwie. Ten sam brak dotyczy automatycznie pozostałych czynności wymienionych w uzasadnieniu pozwu: umowy sprzedaży udziałów i umowy przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza (obie

z 31.08.2015 r.) oraz umowy przeniesienia portfela z 25.09.2015 r. Umowy przenoszące wierzytelności nie zawierają w swej treści ani w załącznikach (przynajmniej w aktach sprawy nie ma takich załączników) żadnego wystarczającego odesłania pozwalającego ustalić, że chodzi w nich m.in. o długi pozwanego dochodzone w tej sprawie. Za wystarczający zdaniem Sądu nie może być uznany „załącznik do umowy uzupełniającej z dnia 31.08.2015 r.” – ponieważ jest to wydruk komputerowy pozbawiony podpisów, a więc niestanowiący dokumentu prywatnego. Co więcej, wśród dowodów w sprawie brakuje powołanej

w uzasadnieniu pozwu uchwały z dnia 7 września 2015 r.

Sąd Okręgowy pominął wniosek o zasięgnięcie opinii biegłego księgowego, ponieważ żadna z poruszonych w pozwie kwestii nie wymagała wiedzy specjalnej. Co więcej, każda powinna być wykazana dokumentem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że strona powodowa nie zadośćuczyniła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i nie wykazała faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływała się w uzasadnieniu żądania. Dlatego na podstawie art. 353 §1 k.c. i art. 6 k.c. Sąd oddalił powództwo, a na podstawie art. 98 k.p.c. oddalił wniosek kosztowy powoda, który przegrał proces.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że powód nie udowodnił wysokości, jak i zasadności dochodzonego roszczenia, podczas gdy z przedstawionych przez powoda dowodów wynika wprost, iż nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy kredytu nr (...) oraz Umowy kredytu na (...).

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Sąd Odwoławczy kontrolując prawidłowość zaskarżonego orzeczenia, pełni więc zarazem funkcję sądu merytorycznego i tym samym postępowanie apelacyjne –choć odwoławcze- stanowi dalszy ciąg postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji. Przez spełnianie nieograniczonych funkcji rozpoznawczych spełnia się kontrolny cel postępowania apelacyjnego; rozpoznanie apelacji ma (powinno) doprowadzić do naprawienia wszystkich błędów sądu pierwszej instancji, ewentualnie także błędów stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 12 października 2016 r., II UZ 39/15, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 listopada 2013 r., III AUa 467/13, L.).

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne. Są one prawidłowe i znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Wynika z nich, że pozwany zawarł z (...)dwie umowy kredytu nr (...) oraz nr (...) z 21.03.2011 r. Wobec nie wywiązania się pozwanego z obowiązku płatności w sposób przewidziany w umowie, bank wystawił bankowe tytuły egzekucyjne. Egzekucje prowadzone w oparciu o te tytuły okazały bezskuteczne i umorzone. Sąd Apelacyjny przyjął ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji za własne, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97, OSNAP z 1998 Nr 3, poz. 104, z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAP z 1998 Nr 24, poz. 776). Tym niemniej należy stwierdzić, że ustalenia te były dość ograniczone i wymagają pewnego pogłębienia, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Sąd Apelacyjny stwierdza, że rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy dokonał wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co stanowi o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. i skutkowało uwzględnieniem wniosków apelacji.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy rozstrzygnięcia wymagało, czy strona powodowa w należyty sposób wykazała, iż wierzytelności, jakie niegdyś w stosunku do pozwanego miał (...) skutecznie na nią przesyłać.

W przedmiotowej sprawie powód swoje żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem wywodził z kilku okoliczności, przy tym w odniesieniu do ustaleń faktycznych sprawy wymaga uzupełnienia, że w dniu 31 sierpnia 2015 r. Bank, w którym pozwany zaciągnął swe zobowiązania, czyli (...) wniósł aportem do (...) sp. z o.o. s.k. (dalej określana jako Spółka (...)) wkład pieniężny oraz wkład niepieniężny w postaci pakietu 8 433 wymagalnych wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek na podstawie umów, których stroną był(...) Wniesienie aportem wierzytelności odbyło się przez zmianę umowy spółki (...) (odpis protokołu zebrania wspólników (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. oraz oświadczenie o wniesieniu wkładu, poświadczony za zgodność z oryginałem k. 35-36). W tym samym dniu(...)oraz (...) sp. z o.o. s.k.a (dalej: Spółka (...)) zawarły umowę sprzedaży udziałów Spółki (...) i na mocy tej umowy spółka (...) stała się komandytariuszem Spółki (...) (odpis umowy sprzedaży udziałów, poświadczony za zgodność z oryginałem k. 37, odpis umowy przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza k. 38). W dniu 31 sierpnia 2015 r. Bank i Spółka (...) zawarły Umowę Uzupełniającą w celu określenia wzajemnych praw i obowiązków związanych z przejęciem kontroli nad Spółką (...) przez Spółkę (...) w związku m.in. z charakterem wkładu niepieniężnego w postaci wierzytelności, wniesionego do Spółki (okoliczność wynikająca z umowy z dnia 25 września 2015 r., k.39). W dalszej kolejności uchwałą z dnia 7 września 2015 r. (...) spółki (...) wyrazili zgodę na wycofanie przez Spółkę (...) wkładu niepieniężnego w postaci pakietu 8 433 wymagalnych wierzytelności (okoliczność wynikająca z pozwu, niekwestionowana w toku sprawy). Następnie Spółka (...) zawarła z w dniu 25 września 2015 r. z występującym w tej sprawie powodem umowę zatytułowaną „Umowa przeniesienia portfela”. Mocą tej umowy Spółka (...) zbyła na rzecz powodowego funduszu wszystkie wierzytelności wyszczególnione w Wykazie Wierzytelności wraz z zabezpieczeniami w zamian za zapłatę umówionej ceny. W umowie wskazano, że w skład portfela wchodzi 8 433 wierzytelności. Zgodnie z zapisami umowy określenie (...) oznacza wykaz wierzytelności stanowiący załącznik nr 1 do umowy. Umowę tę powód przedłożył w formie odpisu poświadczony za zgodność z oryginałem (k.39). Powód nie przedłożył natomiast dokumentu w postaci całego Wykazu Wierzytelności, stanowiącego załącznik do tej umowy, lecz złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz komputerowy wydruk zatytułowany „załącznik do umowy uzupełniającej z dnia 31 sierpnia 2015 r.” (k.31).

Oceny w tej sprawie wymagało, czy przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ww. wydruk komputerowy stanowią dowód na przejście wierzytelności na powoda na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 września 2015 r.

Należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący obecnie przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. 2016, poz. 1896)

wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności).

Jeśli chodzi natomiast o wyciąg z listy wierzytelności, który w istocie stanowi wydruk komputerowy z dokumentu, należy wskazać, iż nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. Należy zwrócić uwagę, że wyciąg ten nie ma charakteru samoistnego, gdyż stanowi jedynie fragment większego dokumentu w postaci załącznika do umowy. Należy wskazać, że przedmiotem obrotu był bardzo duży pakiet, gdyż obejmujący 8 433 wierzytelności. Wierzytelności te zostały objęte wykazem wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1 do umowy. W przedmiotowej sprawie strona powodowa przedłożyła jedynie fragment, odnoszący się wyłącznie do pozwanego, większego dokumentu zawierającego wykaz wierzytelności. Można zatem stwierdzić, że wydruk ten należy traktować jako element dokumentu prywatnego, co do którego jednak treści, w świetle całokształtu materiału dowodowego nie można było mieć wątpliwości. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można czynić stronie powodowej zarzutu nie przedstawienia wydruku całej listy wierzytelności, gdyż oznaczałoby to zbędne z punktu widzenia przedmiotu tej sprawy ujawnienie danych pozostałych dłużników. Praktyka ujęcia wszystkich wierzytelności będących przedmiotem obrotu w jednym dokumencie, mającym postać elektroniczną, a następnie ujawnienie sądowi jedynie informacji dotyczącej konkretnego dłużnika, nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego. Z wiedzy Sądu wynikającej z praktyki zawodowej, wynika, że taka jest też powszechna praktyka w obrocie wierzytelnościami, a znajduje one swe uzasadnienie w woli utrzymania przez strony tajemnicy handlowej. Trzeba przy tym zauważyć, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie z treści przepisu art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016r., sygn. akt I Aca 823/15, Lex nr 2004486).

W orzecznictwie został wyrażony pogląd, zgodnie z którym sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk e – maila nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 i 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Wiadomość e – mailowa zawarta w wydruku komputerowym nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c, może zostać uznana za „innych środek dowodowy” w rozumieniu art. 309 k.p.c. Dopuszczalne jest zatem skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt I Aca 1102/15, Legalis). Pogląd ten jest aktualny także w odniesieniu do wydruku komputerowego, stanowiącego fragment obszernej listy wierzytelności.

Sąd Apelacyjny dostrzega, iż przedłożony przez stronę powodową wydruk nie jest opatrzony podpisami i nie zawiera poświadczenia za zgodność z oryginałem, tym niemniej zwraca uwagę, że niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego. Choć takie poświadczenie, jak też podpis, wpływa na moc dowodową, która jest też uzależniona od innych zaoferowanych w sprawie dowodów, to jednak nie jest ono warunkiem sine qua non wprowadzenia takiego środka dowodowego, jakim jest wydruk komputerowy, do postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 r., I Aca 823/15, Lex nr 2004486).

W konsekwencji powyższego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że przedłożone przez stronę powodową dowody uprawniają do oceny, iż nabyła ona w drodze umowy cesji wierzytelności, wierzytelności przysługujące pierwotnie(...), a będące przedmiotem dalszego obrotu, których dłużnikiem jest pozwany. Przedłożone przez powoda dokumenty obrazujące obrót wierzytelnościami wraz z wyżej omówionym wydrukiem i wyciągiem z ksiąg rachunkowych tworzą logiczną i przekonującą całość pozwalającą na ustalenie, iż także wierzytelności określone pozwem przeszły na powoda wskutek umowy przeniesienia portfela (art. 509 § 1 i 2 k.c.).

Zdaniem Sądu Odwoławczego strona powodowa wykazała również powództwo co do wysokości. Jak wskazał Sąd pierwszej instancji wysokość zadłużenia, wynikająca z treści prawomocnych postanowień o umorzeniu egzekucji, wynosi kwotę 170 148, 31 zł. Dochodzona przez powoda kwota 173 473, 21 zł zawiera odsetki za dalsze opóźnienie, powstałe już po umorzeniu egzekucji, a naliczone zgodnie z treścią bankowych tytułów egzekucyjnych i ich punktów drugich zatytułowanych (...) (art. 482 § 1 k.c.).

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w sentencji zasądając kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 lutego 2016 r. tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zmiana rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji skutkowałą koniecznością rozliczenia kosztów procesu poniesionych w tej instancji. Koszty te rozliczono w oparciu o treść przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te składa się opłata od pozwu (1000 zł) oraz koszt zastępstwa prawnego ustalony w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. (Dz.U. 2015 r., poz. 1800) w wersji obowiązującej do dnia 26 października 2016r.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 orzekł, jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał postępowanie apelacyjne i powinien ponieść jego koszt na który składa się opłata od apelacji (1000 zł) oraz koszt zastępstwa procesowego ustalony na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 2 ww. rozporządzenia w wersji obowiązującej do dnia 26 października 2016 r. Zgodnie bowiem z treścią § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016r. (Dz.U. 2016 r., poz. 1668) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

(...)